

Goede Wil in Wereldaangelegenheden

Wereld Goede Wil
Nieuwsbrief

Nummer 2
2024

Ordening voor een veranderende toekomst

Het vorige nummer van *Goede Wil in de Wereldaangelegenheden* introduceerde de VN-top van de Toekomst in september en onderzocht goede wil netwerken die ideeën en beleid overdenken om plannen te maken voor een betere toekomst.

Dit nummer geeft vervolg aan het thema met een bespreking van het idee van de Tijdloze Wijsheid dat planning "Het opkomen van het Wilsaspect" in menselijke aangelegenheden aangeeft.

Gastprekers voegen hun eigen overpeinzingen toe. May East bespreekt regeneratieve ontwerpen als een transformatieve benadering van planning, met name waar het van toepassing is op steden. Marco, een internationale ambtenaar, beoordeelt de stand van zaken op het gebied van samenwerking in internationale aangelegenheden, met inzichten in het belang van het onderwijs bij het opbouwen van een geest van samenwerking tussen mensen en naties. In een interview reflecteert Daniel Perell over het proces van de Top en de betekenis ervan voor de menselijke evolutie.

De Top van de Toekomst begint op 20 september met twee dagen van activiteiten met belanghebbenden die alle sectoren van de samenleving vertegenwoordigen, gevolgd door een tweedaagse Top waarop regeringen en staatshoofden nadenken over de plannen en een *pact voor de toekomst* aannemen, vergezeld van een *Wereldwijd Digitaal Pact* en een *Verklaring over Toekomstige Generaties*.

De Cyclus van Conferenties van Wereld Goede Wil zal gericht zijn op de Top in september.

- Menselijke Planning, onderlinge afhankelijkheid en de Top over de Toekomst
- Het uitbreiden van de Cirkels van Inclusie - een Interview met Daniel Perell
- Regeneratie – een concept dat in de loop van de tijd is geëvolueerd - Dr May East
- Wereldwijde samenwerking – liggen wij op schema?

Menselijke Planning, onderlinge afhankelijkheid en de Top over de Toekomst

In een klassiek boek over de Tijdloze Wijsheid van Alice Bailey werd een reeks wenken gegeven aan een groep studenten. Ze kregen het advies om over deze wenken na te denken en ze te gebruiken als een manier om de intuïtie op te roepen en hun begrip van de veranderende stroomrichting in menselijke aangelegenheden te verdiepen.

De tweede wenk die in de jaren 1940 aan de studenten werd gegeven, lijkt relevant, nu we de komende **Top van de Toekomst** bij de Verenigde Naties in september naderen. De hint luidt: “De tegenwoordige menselijke planning is volgens plan een van de eerste aanwijzingen van het opkomen van het wilspect”. Dus wat zegt, in deze tijd van verdeeldheid en risico's, de kwaliteit van de planning ons over de opkomende Wil?

Het ‘Wil-aspect’ verwijst naar het begrip, gemeenschappelijk voor de meeste geestelijke tradities, dat het Leven in zichzelf een doelgerichte universele Aanwezigheid omvat die kan worden begrepen als een ‘stroomrichting’ die de grote cyclische transformaties aandrijft die door historici zijn opgetekend. Terwijl denkers op deze stroomrichting (positief, negatief of iets daartussenin) reageren, stroomt er een stroom van ideeën door het collectieve denkvermogen, die nieuwe benaderingen onthult voor de behoeften, problemen en kansen van elke leeftijd. Sommige van die ideeën worden dan uitgewerkt door middel van plannen en ontwerpen die voortdurend worden aangepast en verfijnd en uiteindelijk leiden tot een nieuwe orde.

Veel denkers zullen het erover eens zijn dat een impuls tot synthese de afgelopen 70 jaar evolutionaire processen heeft aangedreven, het denken heeft beïnvloed en de wereldaanlegenheden heeft bepaald. De wereldwijde planning, met inbegrip van de Top, weerspiegelt die impuls. Het weerspiegelt ook de noodzaak om te reageren op de toenemende intensiteit van de problemen die worden ver-

oorzaakt door de verdeeldheid tussen naties en door buitensporig materialisme. De crises stapelen zich op. Overheden, denkers en instellingen worden uitgedaagd om te reageren. De planning van vandaag is heel anders dan de planning die leidde tot de oprichting van de Verenigde Naties en leefde op het moment dat het boek van Alice Bailey werd geschreven. In plaats van de kleine groep geallieerde mogendheden zijn er nu 193 soevereine staten betrokken bij de VN-planning, naast een verzameling georganiseerde en machtige belanghebbenden, van wie velen in de jaren 1940 nauwelijks bestonden. Bovendien is er een ongekende concentratie van rijkdom en macht in wereldwijde bedrijven met elk hun eigen agenda, hebben militaire arsenalen een mate van verfijning die in de jaren 1940 ondenkbaar was, en moet de planning rekening houden met de nieuwe sociale media.

Een groot deel van de planning en de onderhandelingen door regeringen (niet alleen voor de top, maar ook voor de gerelateerde 17 Duurzame Ontwikkelingsdoelstellingen, het rapport van de secretaris-generaal van de VN uit 2021 ‘**Onze Gemeenschappelijke Agenda**’ in opdracht van de regeringen, en de gehele visie op duurzame ontwikkeling die de afgelopen decennia het beleid van de Verenigde Naties heeft gedomineerd) weerspiegelt begrijpelijkerwijs zowel ‘oud’ als ‘nieuw’ denken. Plannen hebben de neiging om de oriëntatie en focus van technocraten te weerspiegelen, die meer geïnteresseerd zijn in materiële implementatie en maatregelen voor vooruitgang dan in het zorgen dat de geest van synthese en welzijn in de nieuwe omgeving gedijen.

Maar als we onze kritiek op deze materiële gerichtheid concentreren, gaan we voorbij aan het feit dat de plannen gewoon materiële antwoorden zijn op de impuls tot synthese. En het negeert de diepere focus op inclusieve verhoudingen die sterker aanwezig zijn in de lokale, nationale en internationale planning dan ooit tevoren. Dit is te zien in verschillende planningsscenario's van de VN, waaronder het **UNESCO's toekomst project voor onderwijs** en het **VN Coördinatiecentrum voor voedsel**.

En het kan worden gezien in de inspanningen om een materiële wereld te plannen die een einde maakt aan ernstige armoede en honger voor iedereen, de rechten en waardigheid van alle mensen (alle geslachten, alle raciale en etnische groepen, alle economische klassen) respecteert en stopt met het beschadigen en vervuilen van het milieu.

Over het algemeen hebben regeringen zich aangesloten bij de transformatieve agenda zonder enig sterk gevoel van doelgerichtheid (vandaar de kloof tussen plannen en nationaal beleid) – ook al hebben sommige van de diplomaten die belast zijn met het leiden van onderhandelingen een sterke visionaire rol gespeeld. Het resultaat is dat de idealistische uitspraken die zijn overeengekomen in de teksten als het Pact voor de Toekomst van de komende top, in ieder geval voor een cynisch publiek, gemakkelijk kunnen overkomen als holle slogans zonder enig sterk gevoel van wil en richting. Per slot van rekening blijven regeringen en hun bevolking over het algemeen reageren op wereldwijde uitdagingen vanuit het perspectief van nationaal egocentrisme. Grote machtige bedrijven (niet allemaal, maar de meeste) helpen om dit afscheidingsgeocentrisme te stimuleren, net als verschillende georganiseerde politieke, religieuze en civiele krachten.

Toch is het belangrijk om te bevestigen dat een gebrek aan visie binnen de meeste regeringen geen weerspiegeling is van een algemeen gebrek aan wil in het planningsproces, en niet de wil van elke regering weerspiegelt – zie bijvoorbeeld de premier van Barbados, Mia Mottley's leiderschap van het **Bridgetown Initiative** voor de hervorming van de wereldwijde financiële architectuur met de plannen om financiering te vergemakkelijken voor landen die het meest kwetsbaar zijn voor het veranderende klimaat. En buiten regeringen om worden veel van de andere belanghebbenden in het planningsproces gedreven door een sterke visie van universeel bewustzijn, samenwerking en een gevoel voor het algemeen welzijn, zoals blijkt uit het laatste nummer van deze nieuwsbrief.

Het verleden leeft in het heden, en planning heeft alles te maken met het verheffen van het heden tot, of op zijn minst tot aan, een mogelijk betere toekomst die de instromende ideeën weerspiegelt. Verandering vindt plaats door de afwisseling van reacties op ideeën, visies en plannen, en de crises in de menselijke aangelegenheden die deze reacties veroorzaken. Plannen geïnspireerd door de nieuwe ideeën en gedreven door toenemende problemen genereren onvermijdelijk een natuurlijke weerstand tegen verandering en een verlangen naar een mythisch verleden, net zoals ze een idealistische wens aantrekken om de voorziene toekomst volledig te omarmen, in een poging het verleden achter zich te laten zonder de elementaire krachten (de gewoonten, loyaliteiten en paradigma's) aan te pakken die aanleiding gaven tot dat verleden. Tegelijkertijd is er een kern van 'planners' die bereid zijn om zich bezig te houden met de realiteit van onze samenlevingen nu, en om een weg voorwaarts uit te stippelen naar een beoogde toekomst, waarbij ze de 'wereld van de retoriek' verlaten, zoals Daniel Perell, een medewerker van deze nieuwsbrief heeft **geschreven**, en het 'veld van inspanning' betreden.”

De focus van de aandacht op plannen voor de toekomst die zorgvuldig door de VN zijn georkestreerd, creëert een gelegenheid om de visie verder te definiëren en te verfijnen en daarbij een verdiepend niveau van wil op te roepen. De top is geen eenmalige gebeurtenis, maar een proces van langdurig overleg en onderhandelingen. En hoewel afspraken en beslissingen uiteindelijk door overheden worden genomen, spelen belanghebbenden die een diversiteit aan stemmen van 'wij mensen' weerspiegelen, een sterke rol. Terwijl de term 'stakeholders' in VN-verband meestal verwijst naar het maatschappelijk middenveld (organisaties en bewegingen), is dit nu uitgebreid naar **"Belangrijke groepen en andere belanghebbenden"** (zoals: Vrouwen; kinderen en jongeren; lokale overheden; landbouwers). De hele gemeenschap van Grote Groepen organiseert zich in thematische 'Clusters' zoals 'Energie', 'Financiering van Duurzame Ontwikkeling', 'Gemeenschappelijke Cluster', 'Ver-

enigde Cluster'. Veel van deze clusters hebben hun eigen ontwerp teksten voor het Pact van de Toekomst ingediend.

Dit betekent dat de menselijke planning tegenwoordig veel wijderbreider is dan men zich vaak realiseert, waarbij grote kiesdistricten van mensen uit alle landen en op alle niveaus van de gemeenschap betrokken zijn: lokaal, provinciaal, nationaal, regionaal en mondiaal. Planning voor samenwerking en ontwikkeling is een essentieel onderdeel geworden van het bestuur op al deze niveaus, en weerspiegelt duidelijk een mobilisatie van georganiseerde goede wil en de wil om samenwerking en delen voor het algemeen welzijn te verdiepen, naast een meer conservatieve wil om verandering te vertragen, en een oppositionele wil die zich verzet tegen ideeën van synthese en onderlinge afhankelijkheid.

Zoals het huidige ontwerp van het **Pact van de Toekomst** ('rev.2' op het moment van schrijven) wordt erkend, is dit een kritieke tijd die transformatie vereist: "We worden geconfronteerd met een groeiend scala aan catastrofale en existentiële risico's. Als we niet van koers veranderen, lopen we het risico om onomkeerbaar in een toekomst van aanhoudende crisis en ineenstorting te vervallen". Het pact biedt een visie van "een wereldwijde transformatie" die leidt tot "vernieuwing en vooruitgang gebaseerd op onze algemene menselijkheid". Het schetst "een pad naar een betere toekomst voor de hele mensheid, ook voor de meest kwetsbaren ... streven naar een wereld die veilig, duurzaam, vreedzaam, inclusief, rechtvaardig, gelijk, ordelijk en veerkrachtig is". Zelfs met alle verschillende agenda's van nationale staten (nog steeds grotendeels gedreven door nationaal egocentrisme), en met de macht van gigantische bedrijven, is er nog steeds overeenstemming over de tijd, in ieder geval in het Pact, dat het de bedoeling en het doel van de internationale gemeenschap is om een reeks acties in te leiden voor de hele mensheid om vooruitgang

te boeken op vijf belangrijke gebieden: duurzame ontwikkeling en financiering van ontwikkeling; internationale vrede en veiligheid; wetenschap, technologie, innovatie en digitale samenwerking; jongeren en toekomstige generaties; en mondiaal bestuur.

Planning en ontwerp voor de toekomst, gedreven door de natuurlijke impuls tot goede wil, en als antwoord op de problemen van het heden, concentreren de menselijke creativiteit en intelligente, eigenzinnige activiteit. De rijping van de planning die momenteel aan de gang is, en de sterke energieën van steun en weerstand die deze ordening oproept, is een teken dat er een diepe transformatie van de menselijke verhoudingen aan de gang is.

¹ Alice A. Bailey, Discipelschap in het Nieuwe Tijdperk, II, p. 359.

Het uitbreiden van de Cirkels van Inclusie

Interview met Daniel Perell

Daniel Perell is een vertegenwoordiger van de [Baha'i International Community](#) bij de VN en is medevoorzitter van de stuurgroep van de [Coalition for the UN We Need](#).

Wereld Goede Wil sprak eind juli met hem.

Velen geloven dat een Goddelijk Plan zich in de menselijke aangelegenheden aan het uitwerken is. Hoe begrijp je dit?

Analogieën helpen om de manier te begrijpen waarop de menselijke geschiedenis zich op macroniveau lijkt te ontvouwen en de analogie waarmee ik resoneer is die van de evolutie of de vooruitgang van een mens. Je begint

als een baby, en dan ga je naar de kindertijd en adolescentie, en uiteindelijk naar de volwassenheid. Nu bevinden we ons in wezen in de adolescentie van de mensheid. We hebben de capaciteiten om het potentieel te vervullen om rechtvaardige samenlevingen te creëren waar vrede heerst, en iedereen de kans heeft om opgeleid te worden en bij te dragen aan de verbetering van de samenleving. Op een bepaald moment in de toekomst zullen we dit doen. Het betekent niet dat er geen ziekte of moeilijkheden zullen zijn, maar we kunnen en we zullen die wereld creëren. Maar op dit moment bevinden we ons nog steeds in een staat van onvolmaakte volwassenheid tussen kindertijd en volwassenheid. De adolescentie is een belangrijke tijd waarin we de vaardigheden ontwikkelen die ons later van pas zullen komen.

De vorige stadia van de mensheid werden sterk bepaald door een tweedeling van ‘wij’ versus ‘zij’. Dus als “wij” onze stam of onze gemeenschap of onze stad of onze natie zou zijn, dan zouden we ons in tegenstelling tot ‘hen’ kunnen ontwikkelen, maar nu beginnen we de realiteit onder ogen te zien dat er geen ‘zij’ is, dat we allemaal gewoon ‘wij’ zijn. En dit is eigenlijk een heel moeilijke sprong om te maken. We hebben onze kringen van inclusie in de loop van de tijd uitgebreid, maar het is altijd met ‘hen’ geweest. Nu is de vraag hoe en wanneer we zullen erkennen dat we gewoon ‘wij’ zijn, en vervolgens instellingen en structuren zullen ontwikkelen die dit ‘wij-zijn’ of de eenheid van de mensheid weerspiegelen. Dat lijkt de vooravond te zijn van waar we zijn.

Waarom is de Top over de Toekomst zo belangrijk?

We weten niet zeker wat het uiteindelijk zal worden, maar op concept-

niveau is het een super-belangrijk moment om na te denken over de toekomst van de mensheid, om daadwerkelijk zinvol bezig te zijn met wat we willen nalaten aan de komende generaties. We hebben de neiging om 10-15 jaar als lange termijn te beschouwen, maar hier ligt de toekomst nog open. De top is een belangrijke gelegenheid om de verbeelding te prikkelen. Op internationaal of zelfs lokaal niveau hebben we niet voldoende mogelijkheden om ons op deze manier dingen in te beelden.

De onderhandelingen over het Pact van de Toekomst weerspiegelen een spanning tussen pragmatisme, wat op dit moment haalbaar is met zijn talrijke crises, en de visie op een betere toekomst. Dit is als het beklimmen van een berg. Af en toe is er een kans om de top te zien terwijl je naar boven gaat. En je grijpt die kans om te zeggen “ja, daar ga ik heen, dat is het doel”. Dat moment van inspiratie, opwinding en energie is belangrijk omdat het een herinnering is aan wat je probeert te bereiken. En dan ga je terug naar het pad. Je zult de top nooit bereiken door er alleen maar naar te staren. Maar elke keer dat je de kans krijgt om het te zien, om de visie te zien waar je naartoe werkt, inspireert het en herstelt het dat gevoel van hoop en opwinding. Ik denk dat dat is waar de Top over de Toekomst voor staat.

Welke rol speelt het maatschappelijk middenveld in dit proces?

Soms denk ik dat het maatschappelijk middenveld een morele autoriteit moet zijn en dat ook is. We spreken over wat we denken dat er gedaan moet worden, los van de druk van verkiezingen, geldbelangen of kortetermijnwinsten of voordelen. Toch ziet een groot deel van het maatschappelijk middenveld zichzelf, en

de lidstaten zien het maatschappelijk middenveld als een verantwoordingsmechanisme, “dat ons alert houdt en ons verantwoordelijk houdt”. Ik denk dat er een mate is waarin dat nuttig is. Maar als je enige gereedschap een hamer is, dan is alles een spijker. Misschien brengt dit idee van protest en belangenbehartiging ons niet verder dan dat, het is alsof we bouwen op een gebroken fundament. In een zuivere protest mentaliteit wordt alles zwart-wit, met ons of tegen ons.

Toch moet dit worden afgemeten aan de realiteit van de wereld waarin we leven, met zijn oneerlijke machtsdynamiek. De rijke lidstaten worden rijker en arme lidstaten belanden nog meer in de schulden door aannames waarop het hele systeem is gebouwd.

De top van de toekomst biedt de gelegenheid om na te denken over de toekomstige betrekkingen tussen het maatschappelijk middenveld en regeringen in bredere termen: partnerschap, constructieve betrokkenheid, wederzijdse versterking, waarbij we onze verschillende strategische posities gebruiken om dezelfde zaak van verschillende kanten te bevorderen.

We hebben geprobeerd manieren van werken te creëren die de lidstaten, het maatschappelijk middenveld en anderen in staat stellen om op een niet-hiërarchische manier samen te werken aan kwesties van gemeenschappelijk belang. Het is niet perfect omdat we allemaal ingebed zijn in bepaalde machtsdynamieken en overgeërfde aannames, maar ik denk dat er nu beter woordgebruik is rond samenwerking tussen de verschillende belanghebbenden die in dit proces investeren.

Regeneratie – een concept dat in de loop van de tijd is geëvolueerd

Dr May East

May East is een internationale stedenbouwkundige, regeneratieve professional en auteur die beleidsbegeleiding biedt aan lokale en regionale overheden, de particuliere sector en intergouvernementele instanties. www.mayeast.co.uk

Al meer dan een eeuw heeft 'regeneratie' binnen de planningstheorie en praktijk stedelijke omgevingen gevormd en veranderd, als reactie op wijzigingen in de levensomstandigheden onder invloed van de economische en politieke krachten van die tijd. Eerdere regeneratieprojecten neigden ertoe zich te concentreren op het omkeren van stedelijk verval en van achteruitgang door de fysieke structuur van gebieden te verbeteren, terwijl latere programma's probeerden nieuwe sociale en economische activiteiten te stimuleren om de leefbaarheid en het imago van steden te verbeteren.

Op de drempel van de 21ste eeuw probeert een inspirerend kader van regeneratieve theoretici en praktijkmensen 'regeneratie' te herpositioneren als een op kennis gebaseerd paradigma, gebaseerd op de wetenschap van levende systemen, en op het besef dat elke levensvorm uniek is en genesteld is in andere, grotere levende systemen.^{i,ii}

Voorstanders van regeneratief ontwerp en ontwikkeling beweren dat we in een

onvoorspelbare wereld de plaatsen waar we wonen en werken kunnen helpen opbloeien, en veel verder kunnen gaan dan alleen het in stand houden van een precair evenwicht tussen de grotere levensgemeenschap en de menselijke essentiële behoeften en comfort.ⁱⁱⁱ

In de praktijk is het concept van regeneratieve stedelijke ontwikkeling bedoeld om ervoor te zorgen dat steden niet alleen afvalvrij en CO₂-arm worden, maar ook verder gaan door de verhouding tussen een verstedelijkende mensheid en ecosystemen die levensstijlen ondersteunen, te verbeteren.^{iv} Cruciaal voor deze aanpak zijn het systeemdenken, respect voor de plaats en betrokkenheid van belanghebbenden.

Macht is altijd een centraal element geweest in de planningstheorie. Maar wat voor soort macht proberen regeneratieve ontwerpers uit te oefenen? Onze generatie moet navigeren naar een paradigmaverschuiving van macht over naar macht met, gemanifesteerd als een “actief intelligent doel” dat regeneratief wordt toegepast.^v In deze context is ontwerp niet langer het voorrecht van een dominante klasse die zich richt op de naoorlogse wederopbouw of het maken van masterplannen die bestemmingsplannen en regelgevende benaderingen toepassen die gericht zijn op het verbeteren van de waarde van de vastgoedmarkt, terwijl het unieke karakter van de plaats wordt genegeerd.

In de kern wordt hedendaags ‘design’ opgevat als een verbeeldingsproces dat wordt uitgevoerd als een sociale praktijk – zoals voorgesteld door auteur Sylvia Margolin en designhistoricus Victor Margolin – wat impliceert dat stedelijke vorm wordt bedacht, besproken en gepland voordat deze wordt ontwikkeld.^{vi} In deze context wordt design geassocieerd met het collectieve vermogen om het potentieel van elke unieke plek en gemeen-

schap de vrije loop te laten (in plaats van problemen te identificeren die moeten worden opgelost), de essentie ervan in de wereld te brengen en te onderzoeken hoe gebouwde en ecologische systemen samen kunnen evolueren.^{vii}

Pamela Mang, medeoprichtster van **Re-genesis** bevestigt dat regeneratief werken de kritische vraag omdraait van wat we moeten doen naar wie we moeten worden; en welke nieuwe mogelijkheden we moeten aanboren.^{viii} Om dit te laten gebeuren, moeten we ons vermogen ontwikkelen om onszelf te observeren terwijl we ‘ontwerpen’, terwijl we reflexiviteit beoefenen en nadenken over de kwaliteit van ons denken en onze staat van zijn. Dit helpt ons om verder te gaan dan onze traditionele manieren om de wereld te begrijpen en een politieke wil met verheven gevoelens op te bouwen en de systemische denkvermogens die nodig zijn om nieuwe manieren van leven te creëren in harmonie met het menselijke en meer-dan-menselijke leven.

Terwijl ze ophouden met het trachten een omgeving te beheersen, staan regeneratieve ontwerpers ook meer open voor het manifesteren van serendipiteit. Historisch gezien heeft de term *serendipiteit*, bedacht door de Engelse romanschrijver Horace Walpole, beschreven als de toevallige ontdekking van iets waardevols. Dit fenomeen heeft de neiging om onverwachte progressieve resultaten te creëren door een combinatie van inspanning, geluk, alertheid en flexibiliteit, vaak terwijl je op zoek bent naar het ene en het andere vindt.^{ix} Ook hier wordt het potentieel van toevallige ontdekkingen vergroot door de houding van degenen die zich gericht bezighouden met het ontwerpproces met wat Merton en Barber omschrijven als ‘de waarnemer naar het gegeven brengen in plaats van het gegeven op zich’.^x

In mijn recente boek *What if Women*

Designed the City?^{xi} betoog ik dat de regeneratieve ontwikkelings- en ontwerpbenadering die gericht is op het ontwerpen van menselijke systemen die co-evolueren met natuurlijke systemen, niet doorslaggevend zal blijven als deze niet betrokken is bij het politieke werk om de behoeften en perspectieven van vrouwen te integreren op een manier die wederzijdse voordelen genereert en een grotere genderspecifieke expressie van het stadsleven.

Ik stel voor om oude plannen los te laten om nieuwe gebieden te bereiken en het concept van het in kaart brengen van de ‘aanwezigheid’ van vrouwen te introduceren. Dit concept neemt het begrip ‘aanwezigheid’ over en combineert het als een bewuste manier om aandacht te schenken aan het leven, van moment tot moment, met ‘agency’, opgevat als kritisch bewustzijn van de context en het vermogen om te handelen. Het versterkt het belang van een voorbereid denkvermogen als voorwaarde om een toevallige ervaring op gang te brengen, wat suggereert dat het creëren van iets waardevols uit het onverwachte geen kwestie van geluk is, maar in plaats daarvan een kwestie van opzettelijke uitvoering.

Deze nieuwe kaart die we samen kunnen maken, is er een van coevoluerend mutualisme geworteld in een verlangen naar inclusiviteit, een belichaming van zorg en een erkenning van complexiteit. Co-evoluerend mutualisme betekent hier inlaten met en luisteren naar iedereen die belang heeft bij het systeem, in een reflectieve en generatieve dialoog die samen leren aanmoedigt.

Ik pleit voor het opzettelijk verwijden van de door stedenbouwkundigen geleide horizonten en het zoeken naar mensen die andere (zelfs tegengestelde) perspectieven hebben dan de onze, het identificeren van verbijsterende en betoverende werklijnen voor co-evoluerende

steden die veel beter werken voor kinderen, ouderen, alle niveaus van bekwaamheid en genderidentiteiten, evenals andere levensvormen. Succesvol leven in een wereld van complexe stedelijke systemen betekent werken aan het welzijn en de leefbaarheid van het geheel, maar ook van al degenen die er deel van uitmaken.

ⁱ Ungard-Benne, B. C. & Mang, P. (2015). Working Regeneratively Across Scales— Insights from Nature Applied to the Built Environment. *Journal of Cleaner Production*, Vol. 109, pp. 42-52.

ⁱⁱ Mang, P. & Haggard, B. (2016). *Regenerative Development & Design: A Framework for Evolving Sustainability*. Wiley.

ⁱⁱⁱ Regenesys Group (2017).

^{iv} Girardet, H., Schurig, S, Leidreiter, A. & Woo, F. (2013). *Towards the Regenerative City*. The World Future Council. Climate and Energy Commission Council.

^v Bailey, A. (1960). *The Rays and the Initiations*. p. 48 Lucis Publishing Company.

^{vi} Margolin, V. & Margolin, S. (2002). A “Social Model” of Design: Issues of Practice and Research. *Design Issues*, MIT Press, 18: 4. pp 24-30.

^{vii} Mang, P. & Haggard, B. (2016).

^{viii} Mang, P. (2023) *Foreword One in East*, M. What if Women Designed the City? pp I-III. Triarchy Press.

^{ix} Merton, R. K. & Barber, E. (2004). *The Travels and Adventures of Serendipity*. Princeton University Press.

^x Merton, R. K. & Barber, E. (2004).

^{xi} East, M. (2024). *What if Women Designed the City?* Triarchy Press.

Wereldwijde samenwerking – liggen wij op schema?

**Marco - is een internationale ambte-
naar**

Context

Internationale samenwerking begon in het midden van de 19e eeuw een belangrijk middel te worden voor planning en actie, van humanitaire hulp tot ontwikkeling, met de oprichting van de eerste internationale organisaties, waaronder het Internationale Comité van het Rode Kruis en de Internationale Telecommunicatie-unie.

De twee wereldoorlogen markeerden belangrijke fasen in deze ontwikkeling. Aan het einde van de Eerste Wereldoorlog begon de Volkenbond met de overgang van een vredesparadigma gebaseerd op veiligheid, dat al millennia van kracht was, naar een paradigma dat ook ontwikkeling omarmde. Deze overgang werd voltooid met de oprichting in 1945 van de Verenigde Naties, waarvan het Handvest het beginsel van internationale ontwikkelingssamenwerking vastlegt.

Sindsdien is er veel veranderd; landen hebben nationale agentschappen voor internationale samenwerking opgericht; maatschappelijke organisaties die zich over het hele spectrum van noodhulp tot ontwikkeling begeven, zijn enorm gegroeid; en er is een vergelijkbare groei geweest in de particuliere sector door de oprichting van filantropische instellingen en maatschappelijk verantwoord ondernemen.

We zijn ongetwijfeld begonnen aan een andere belangrijke transitie: van internationale samenwerking tussen landen naar wereldwijde samenwerking met meerdere belanghebbenden.²

Er zijn bijna 80 jaar verstreken sinds de goedkeuring van het VN-Handvest. Vanuit het oogpunt van een mensenleven is dit een lange tijd, maar vanuit het perspectief van de mensheid en de pla-

netaire ontwikkeling is het niet zo lang. De wereldwijde samenwerking staat vandaag de dag voor een aantal grote uitdagingen, dus het is belangrijk om te vragen: hoe gaat het met de samenwerking?

Uitdagingen

We zijn een tijdperk ingegaan van toenemend consumentisme, dat niet alleen materiële goederen omvat, maar ook ideeën, die schijnbaar zonder ernstige overdenking zeer snel achterhaald lijken te zijn. De zoektocht naar “nieuwe ideeën” heeft de neiging om meer de nadruk te leggen op het “nieuwe” dan op de “ideeën”. Het is alsof we zijn vergeten dat ideeën en innovatie stapsgewijs worden opgebouwd en verfijnd over decennia, zo niet generaties, of eeuwen of zelfs millennia. De aandachtsspanne neemt af, versneld door sociale media. Jongere generaties schrijven de verantwoordelijkheid toe aan oudere generaties, zonder zich noodzakelijkerwijs af te vragen of de oudere generaties een perfecte wereld hebben bedorven of een wereld hebben geërfd die verre van perfect was, en zo negeren ze onbedoeld de mensen die hard werken voor het algemeen welzijn in alle generaties. Bewuste intergenerationale samenwerking is fundamenteel.

Onderwijs is misschien wel het fundament van de ontwikkeling van individuen, gemeenschappen en samenlevingen. Daarom is het bij de inspanningen om wereldwijde samenwerking te bevorderen belangrijk om naar hedendaagse onderwijsmodellen te kijken om te zien of ze geschikt zijn voor het beoogde doel, waarbij individuen en gemeenschappen worden voorbereid en geholpen bij het ontwikkelen van coöperatieve actie voor de definitie en het nastreven van het algemeen welzijn. Terwijl we samenwerking nastreven, althans idealiter en in ambitieuze termen, lijken de huidige on-

derwijsmodellen aan te dringen op harde concurrentie op steeds jongere leeftijd. Bovendien wordt van jonge leerlingen, nauwelijks tieners, verwacht dat ze zich alleen op bepaalde vakken concentreren ten nadele van andere. Tegelijkertijd is er de vreemde verwachting dat toekomstige professionals in staat zullen zijn om verbanden te zien tussen wetenschappen en praktijken en zo de zogenaamde valkuilen te doorbreken. Het individu en de individualiteit worden buitensporig centraal gesteld in onderwijsmodellen en -praktijken, ten koste van het werkelijk begrijpen van de centrale plaats van de ander en het collectief.

Bovendien wijzen studies op toenemende trends in de afgelopen 50 jaar in narcisme, niet alleen bij individuen, maar ook, verontrustend, in culturen. Dit lijkt, althans gedeeltelijk, te wijten te zijn aan de huidige onderwijspraktijken (formeel, informeel en ouderlijk), internet en sociale media, en mythen over beroemdheden. Narcisme omvat een sterk gevoel van recht hebben op anderen en alles, een zeer beperkt vermogen om de realiteit en risico's goed in te schatten, inclusief de eigen capaciteiten, nadruk op uiterlijk boven inhoud, neiging tot conflicten en een uiteindelijk gebrek aan vermogen om echt te goeder trouw samen te werken. Sommige van de effecten kunnen bijvoorbeeld worden waargenomen en ervaren in de moedwillige vernietiging en exploitatie van het milieu en de biodiversiteit, die een existentiële en suïcidale bedreiging voor de mensheid vormt. Nog verontrustender is dat het doorsijpelen van narcistische waarden en praktijken, van individuele kenmerken tot bepalende elementen van onze culturen over de hele wereld, tot gevolg heeft dat individuen die misschien niet narcistisch zijn, narcistische waarden en praktijken aannemen om zich deel van de gemeenschap en de samenleving te voelen. Als deze trends zich voortzetten,

zullen de negatieve gevolgen zeer ernstig zijn voor het leven op aarde en de evolutie van de mensheid.

In wezen lijkt er een tweedeling te bestaan tussen idealistische aspiraties om samen te werken voor het algemeen welzijn en mainstream culturele waarden en praktijken. Het is alsof we de ene kant op willen, maar we blijven in de tegenovergestelde richting draaien.

Gelegenheden

Dus, wat kunnen we doen om dit recht te zetten?

Het antwoord kan zeker niet van een individu of een kleine groep komen. Toch hebben we gelukkig een aantal goede aanwijzingen. Een indicatie wordt gegeven in het Handvest van de Verenigde Naties, in het bijzonder artikel 1, par 4, waarin het doel wordt gesteld dat een Verenigde Naties die “Wij de Volkeren” vertegenwoordigt “het centrum zijn voor het harmoniseren van de acties van naties voor het bereiken van ...” de handhaving van vrede en veiligheid; de ontwikkeling van vriendschappelijke betrekkingen tussen naties; en het bereiken van “internationale samenwerking bij het oplossen van internationale problemen van economische, sociale, culturele of humanitaire aard, en bij het bevorderen en aanmoedigen van respect voor mensenrechten en fundamentele vrijheden voor iedereen zonder onderscheid naar ras, geslacht, taal of religie.”

Opmerkelijk is dat in het geciteerde artikel het woord “harmoniseren” staat. Het artikel spreekt niet van “harmonie”, maar van een dynamische situatie en de uitoefening van een of andere vorm van macht en goede wil die het vermogen heeft om acties te “harmoniseren”. Het maakt ook geen gebruik van werkwoorden zoals homogeniseren en uniformise-

ren, wat de intentie aangeeft om diversiteit en alle verschillende capaciteiten en vaardigheden te benutten die hard nodig zijn bij het aangaan van uitdagingen van aanzienlijke omvang, zoals die we tegenwoordig zien. We hebben alle hens aan dek nodig.

Planning is zeker een belangrijke vereiste en een instrument om elke harmoniserende actie te realiseren. De schaal van wereldwijde planning die we tegenwoordig zien, is ongekend in de geschiedenis. Met andere woorden, er gebeurt iets bijzonders onder onze ogen. Het is waar dat de middelen nog niet overeenkomen met de planning, maar dit is geen reden om te stoppen met plannen; integendeel, het benadrukt de noodzaak om door te gaan met het beïnvloeden van bestaande financierings- en economische modellen en instrumenten om middelen in te zetten voor het algemeen welzijn dat steeds meer wordt gearticuleerd en expliciet wordt gemaakt door collectieve planingsinspanningen.

Maar terwijl deze inspanningen worden bedacht en in gang worden gezet, lijkt het erop dat een belangrijke prioriteit voor mensen van goede wil ook een hernieuwde focus op onderwijs is (formeel, informeel en ouderlijk). Curricula zijn nodig om: een beter begrip te bevorderen en op te roepen van wat er nodig is om dingen eerst in onszelf en vervolgens in onze gemeenschappen te harmoniseren; een groeiend vermogen ontwikkelen om samen te werken; het individu te herpositioneren van het middelpunt naar een dienaar van de bredere natuurlijke systemen en hun cycli, en de ontwikkelingsordering dienovereenkomstig aan te passen; het bevorderen van het gebruik van individuele en collectieve gedachten en de wil en het hart in dienst van het algemeen welzijn; creativiteit koesteren en aanmoedigen; helpen bij het navigeren door ons individuele en collectieve bewustzijn, het ontwikkelen van zijn

mogelijkheden en het plaatsen van het zelf in een juist en evenredig perspectief en verhouding met andere delen van het bewustzijn en het collectief, terwijl het een wetenschappelijke toepassing van meditatie ondersteunt; en dualiteit en multipolariteit te begrijpen en te benutten. Gelukkig zijn alle kennis en fundamentele ideeën die nodig zijn voor dit doel al beschikbaar; ze hebben alleen onze sterkere vastberadenheid, aandacht en toepassing nodig.

Met andere woorden, er is een dringende behoefte aan een opleiding die individuen voorbereidt om deel uit te maken van collectieven, en collectieven om deel uit te maken van bredere collectieven en natuurlijke koninkrijken, synchroon met de zich ontvouwende planetaire cyclus. Zo'n opleiding zou de kiem leggen voor een nieuwe cultuur en dus een nieuwe beschaving.

Image credits:

cover - Strategic planning by ss36277359 -Canva
page 4 - Summit of the Future - <https://www.worldfuturecouncil.org/un-summit-of-the-future/>
page 6 - Living Wall - Mur Vegetal - Patric Blanc - <https://www.murvegetalpatrickblanc.com/realisations/paris-ile-de-france/musee-du-quai-branly-jacques-chirac>
page 9 - Canva AI generated

Helpen juiste menselijke relaties te bouwen

Wereld Goede Wil is een internationale beweging die helpt de energie van goede wil te mobiliseren en juiste menselijke relaties op te bouwen. Zij werd in 1932 opgericht als een dienstactiviteit van de Lucis Trust. De Lucis Trust is een geregistreerde educatieve liefdadigheidsinstelling in het Verenigd Koninkrijk. In de VS is het een non-profit belastingvrije educatieve corporatie en in Zwitserland is het geregistreerd als een non-profit stichting. Wereld Goede Wil wordt door de Verenigde Naties erkend als een niet-gouvernementele organisatie en is vertegenwoordigd tijdens regelmatige briefings op het hoofdkantoor van de VN.

De Lucis Trust staat op de lijst van de Economische en Sociale Raad van de Verenigde Naties. De World Goodwill Newsletter wordt drie keer per jaar gepubliceerd. Tenzij anders aangegeven, worden alle artikelen voorbereid door de Wereld Goede Wil HQ-groep. Meerdere exemplaren voor distributie zijn op aanvraag beschikbaar. De nieuwsbrief is ook beschikbaar in: Frans, Grieks, Spaans, Duits, Nederlands, Italiaans, Portugees (online), Russisch en Sloveens.

Wereld Goede Wil is volledig afhankelijk van donaties om haar werk voort te zetten. De nieuwsbrief wordt gratis verspreid om zo breed mogelijk beschikbaar te zijn, maar donaties zijn altijd nodig voor deze dienst en worden zeer op prijs gesteld.

Deze Nieuwsbrief is verkrijgbaar op www.worldgoodwill.org

ISSN 0818-4984

Rue du Stand 40,
1204 Geneva, ZWITSERLAND
geneva@lucistrust.org

Suite 54, 3 Whitehall Court,
London SW1A 2EF, UK
worldgoodwill.uk@londonlucistrust.org

866 United Nations Plaza, Suite 482,
New York NY 10017, USA
worldgoodwill.us@lucistrust.org

De Grote Aanroep

Vanuit het punt van Licht in het denken van God
Strome Licht in het denken van de mensen.
Dat Licht op Aarde nederdale.

Vanuit het punt van Liefde in het Hart van God
Strome liefde in de harten van de mensen.
Moge Christus tot de Aarde wederkeren.

Vanuit het centrum waar Gods Wil gekend wordt
Richte doel de kleine wil der mensen –
Het doel dat de Meesters kennen en dienen.

Vanuit het centrum dat wij mensheid noemen
Verwezenlijke zich het Plan van Liefde en Licht
En moge het de deur verzegelen waar het kwaad verblijft.

Laat Licht en Liefde en Macht het Plan op Aarde herstellen.

*Vele religies geloven in de Komende, een Wereldleraar, en we kennen Hem onder de namen als de Heer Mai-treya, de Imam Mahdi, de Boddhisattva, de Kalki avatar en de Messias, en deze termen worden gebruikt in sommige van de versies van de Grote Aanroep voor de mensen van de overeenkomstige gelovens.

Aangepaste versie

Vanuit het punt van Licht in het denken van God
Strome Licht in het denken van de mensen.
Dat Licht op Aarde nederdale.

Vanuit het punt van Liefde in het Hart van God
Strome liefde in de harten van de mensen.
Moge Christus tot de Aarde wederkeren.

Vanuit het centrum waar Gods Wil gekend wordt
Richte doel de kleine wil der mensen –
Het doel dat de Meesters kennen en dienen.

Vanuit het centrum dat wij mensheid noemen
Verwezenlijke zich het Plan van Liefde en Licht
En moge het de deur verzegelen waar het kwaad verblijft.

Laat Licht en Liefde en Macht het Plan op Aarde herstellen.

